

τική αναγέννηση της νέας 'Ελλάδας ἀπὸ τοῦ δημο-
τικῆ αἰσθητικῆς καὶ τῆς δημοτικῆς γλώσσας. Καὶ τέλος ἀρ-
χίσαν νὰ βλέπουν καὶ τοὺς μοναδικούς θεσμούς τοῦ
ἑλληνικοῦ λαοῦ. Αὐτοῦ ἔπρεπε νὰ σκάψουν γιὰ νὰ ἀναβρίσκει
ἐκείνη ἡ θεία πηγή τοῦ ἑλληνικοῦ νοῦ καὶ τῆς ἑλληνικῆς
ψυχῆς. Ἔτσι στοχάζονταν ὁ μέγας Βαλαωρίτης. Ἔτσι τὸ
ἔβλεπε οἱ πρὸ πολλοὶ ποιητὲς ἀπὸ τὰ Ἑφτάνησα·
ἔτσι ὁ Παλαμάς, ὁ Δροσίνης, ὁ Κρυστάλλης τὸ προαισθάν-
ονταν ἀπὸ χρόνια. Κ' ἔτσι ὅσοι κι ἂν ἐπηρέασαν τὴν δια-
νοητικὴν Ἑλλάδα, ἀράδα ἀράδα οἱ ἔνοιοι, ἐπὶ τῆς Ἰτα-
λίας, ἐπὶ τῶν Ἑφτάνησων, ἐπὶ τῆς Γαλλίας, ἐπὶ τῆς Ἀθῆνας, ἐπὶ
Γερμανίας σὲ μερικοὺς, δὲν εἶναι σωστὸ νὰ μπάσουμε
στὴν φιλολογικὴ κίνησιν τῆς νέας Ἑλλάδας τὰ χωρίσματα
καὶ τὰ σημάδια τοῦ συνηθίστου ἔδω. Βέβαια, ἡ ἀνα-
κριντικὴ χάρη τοῦ Χριστοῦ, τὸ μαζὶ πικρὸ καὶ
παιγνιδιάρικο κέρι τοῦ Βηλαρά, ἐνὸς ἀνοιχτομάτης δημο-
τικιστῆ, ἡ πειραχτικὴ καὶ παιγνιδιάρικα Μούσα τοῦ Ρίζου
Νερουλοῦ, θὰ μπορούσαν νὰ ταιριαστοῦν μὲ τῆς ἐποχῆς
τοὺς τὸν κλασσικισμὸν τοῦ ξενοχόου καὶ πολιτικῆς καὶ
σποδρῆς σάτυρας τοῦ Ἀλέξανδρου Σούτσου γεϊτόνισσα εἶναι
τῆς σάτυρας τοῦ Βαλαωρίτη. Ὁ Σολωμὸς ἔχει κάποια
συγγένεια μὲ τὸ Σίλλερ, καὶ ὁ Τυπάλδος μὲ τὸ Μαντσόνι·
ὁ Βαλαωρίτης εἶναι φανατικὸς θαυμαστὴς τοῦ Οὐγκώ, καὶ
τοῦτο φαίνεται ἀρκετὰ ἐν τῷ ἔργῳ του, καθὼς δεικνύεται καὶ
ἐν ἄλλοις ἔργοις ἡ λατρεία τοῦ Μουσέ, τὸ Λαμαρ-
τῖνο, τὸ λέρδο Μπάιρον, ὁ Πολέμης, ὁ Γρυπάρης, ποὺ
ἀνέχονταν ἐν τῇ σύγχρονῃ γενεᾷ, μαρτυροῦν ἔδω καὶ καὶ,
ἂν καὶ πολὺ διαφορετικὰ καθέναν τους, κάποιο μοιάσιμον
μὲ τὴν θεωρίαν τῶν δικῶν μας τῶν Parnassiens, καθὼς
καὶ ὁ Παλαμάς ποὺ πάντα ὅμως ἐκεῖνος, φυσικὰ τραβηγ-
μένος ἀπὸ τὸ φιλοσοφικὸν τοῦ νοῦ, φανερώθηκε πᾶντα πρὸς
πολὺ σὰ συμβολιστὴν. Συμβολιστὴς εἶναι οἱ καλῆτεροι
ποιητὲς τῆς «Τέχνης» (1898—1899), ποὺ σ' ἕνα καιρὸ
ἀνταμώθηκαν κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Πέτρου Βασι-
λικοῦ, ὁ Καμπύσης, ὁ Πορφύρας, ὁ Μαλακάσης, ὁ Πασα-
γιάννης, ὁ Βλαχογιάννης, γιὰ νὰ ξανασκορπιστοῦν ὕστερα.

Ἀλλὰ τὰ χαρακτηριστικὰ σημάδια, γιὰ μιὰ δίκαια κα-
τάταξιν, βρίσκονται ἄλλοι. Ἡ γλωσσικὴ ἐπιστήμη ἐκεῖ
κάτου τόσο στενὰ εἶναι δεμένη μὲ τὴν αἰσθητικὴν, ὥστε
κάθε ἀρχηγὸς σχολῆς χρειάζεται νὰ εἶναι, πρῶτα καὶ ἂν ἄρ-
χῇ, γραμματικὸς.

Καθὼς ὁ Ψυχῆς ἔγινε ὁ Δάκκαλος τοῦ ἀκέραιου σημε-
ρινοῦ Δημοτικισμοῦ, ὁ Κοραῖς, ἔδω καὶ ἔκαστος χρόνιος, ἔ-
γινε ὁ προφήτης τῆς Κηφισοῦσας, ποὺ πηγάζει μολα-
ταῦτα ἀπὸ μιὰ στρατὴν ἐξήγησιν τῶν θεωριῶν του. Ἀνά-
μνησται σὰ δύο δόγματα, ἔδω καὶ λίγα χρόνια, στάθηκε ἡ
ἐκείνη ἀντιφάσις τῶν ὁπαδῶν τῆς μιχτῆς γλώσσας· οἱ πολ-
λοὶ ἂν αὐτοὺς εἶναι κριτικοὶ καὶ διηγηματογράφοι (μέσα
σ' αὐτοὺς ὁ Νιρβάνος, ὁ Μήτσος Χατζόπουλος, ὁ Ξενό-
πουλος καὶ ὁ ἀριστοτέλης τοῦ ὕψους Παπαδιαμάντης),
καὶ ποὺ ἔχει τὴν ἀξίωσιν νὰ χωρίσῃ τὴν ἰδίαν τῆς ὁμορ-
φίης ἀπὸ τὴν ἰδίαν τῆς γλώσσας. Οἱ ἰδέες καὶ αὐτοῦ κλίνουν
πρὸς τὴν γλῶσσαν τοῦ λαοῦ καὶ ἀναγνωρίζουν πῶς εἶναι
ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ γίνῃ καὶ γραφτὴ γλῶσσα ἡ γλῶσσα
αὕτη, πλουτισμένη, κάθε ποῦ τὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἔκφρασις, μὲ
τύπους ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν ἢ ἀπὸ τὴν καθαρεύουσαν ποὺ μὴ-
καὶ ἐστὶν ἐν τῇ φιλολογικῇ κυκλοφορίᾳ καὶ ἐν τῇ γλῶσσᾳ ποὺ μι-
λιέται. Εἰμαστέ ἀναγκασμένοι νὰ παραδεχτοῦμε τὰ τρία
τοῦτα ξεχωρίσματα, καὶ σ' ἕνα ἂν αὐτὰ νὰ κατατάξουμε
κάθε συγγραφέα, σὰ θέλουμε νὰ μελετήσουμε τὰ ἔργα καὶ
τὸ χαρακτῆρα του.

Ἀπὸ τίς καλὲς μελέτες τοῦ κ. Γ. Λαμπρόπουλου, ποὺ ἔ-
σταλνέ πρὶν ἀπὸ μᾶς τὰ «Νεοελληνικὰ Γράμματα», οἱ ἀ-
ναγνώστες τοῦ «Ἑρμῆ» γνωρίζουν, σὰ γενικὰ τῆς, τὴν
ταυρινὴν κίνησιν, καὶ αὐτοὺς ποὺ ξεχωρίζουν μέσα σ' αὐτή.
Ἐμεῖς θὰ προτιμούσαμε νὰ προχωρήσουμε μὲ τὸ φιλολο-
γικὸν καὶ μεθοδικὸν παρουσίαν τῶν συγγραφέων, ση-
μειώνοντας τὴν θέση ποὺ πρέπει νὰ πιάσῃ, μέσα ἐν τῇ δι-
ακόπῃ σειρά τῶν σύγχρονων ἔργων, κάθε προγενέστερος
καὶ κάθε πρόδρομος, μὲ τὴν ἐπίδρασίν του. Θὰ μᾶς ἔφτανε
γιὰ τοῦτο νὰ ἀναλύσουμε τὰ «Γράμματα» τοῦ Κωστή Πα-
λαμά. Συλλογὴ ἀπὸ τίς πρὸ διδαχτικῆς, σειρά ἀπὸ μελέ-
τες καὶ ἀπὸ ἐνθυμίσαις ἀπάνου στοὺς ἀνθρώπους, σὰ ἔργα
καὶ ἐν τῇ προσπάθειᾳ τῆς Νέας Ἑλλάδας. Ἡ φλόγα μιᾶς
σκέψης, ποὺ πιστεύει ἐκλόνητα, λαμπρύνει ἐκεῖ τίς κα-
θαρότερες ἀλήθειαι γιὰ τὰ ταυρινὰ καὶ γιὰ τὰ μελλόμενα
καὶ μπορεῖ κανεὶς νὰ πάρῃ ἀπὸ καὶ πολὺ τιμὰς πληρο-
φορίας γιὰ τὴν ἱστορίαν τῆς δημοτικῆς γλώσσας.

θεώρησιν τῆς προηγουμένης ἐποχῆς, ἔδω καὶ ἡλικιοσπέντε χρό-
νια, ὁδηγὸν παίρνοντας τὰ «Γράμματα» τοῦ κ. Παλαμά, κυ-
ρίως τὸ ἄρθρον ποὺ ἐπιγράφεται «Τὸ θαμποχάρμα μιᾶς
ψυχῆς» καὶ τελειώνει ὡς ἑξῆς:

«Δὲν μπορούμε νὰ ἐξαντλήσουμε ἔδω τέτοιο ὅλκον. Θὰ
τὰ ξαναβρούμε ἀργότερα. Θὰ ποῦμε μαζὶ καὶ τί πρέπει
νὰ ἀναγνωρίσῃ πῶς κρατῆται ἀπὸ τὴν γερμανικὴν ἐπίδρασιν,
καὶ γιὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ γαλλικοῦ συμβολισμοῦ, καὶ γιὰ
τὸν πόλεμον ποὺ πολεμᾷ ἀδιάκοπα ὁ Ψυχῆς, καὶ τὴν
προσπάθειαν ποὺ δαίχνουν οἱ νεώτεροι νὰ γυρίσουν πρὸς
ἕνα εἶδος εἰδωλικῆς φυσιοκρατίας, ἱκανῆς νὰ ταιριάξῃ
τὴν χάρη καὶ τὴν μεγαλοχολίαν τῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν
μὲ τὸ νέο αἶσθημα. Καὶ βέβαια γρικώντας τὴν ἀγαθὴ καὶ
οἰκογενειακὴ κουβέντα τοῦ Ἀργύρη Ἑφταλιώτη, θὰ κά-
μουμ' ἕνα γύρο ἀνάμεσα ἐν τῇ «ἱστορίᾳ τῆς Ρωμιοσύ-
νης», ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ σκλάβωσαν οἱ Ρω-
μαῖοι τὴν Ἑλλάδα. Ἡ «ἱστορία» τῆς Ρωμιοσύνης θὰ
μᾶς δώσῃ ἀφορμὴ πρὸς ἄλλα ἔδω καὶ ἐκεῖ τριγυρίζοντα
καὶ μιλήματα, καθὼς καὶ ὁ «Ἀρχαιολόγος» τοῦ Κερκα-
βίτσα, ἡ «Ἀσάλευτη Ζωὴ» τοῦ Παλαμά, ἡ νέα «Ἰλιάδα»
τοῦ Πάλλη, οἱ «Ζωντανοὶ καὶ Πεθαμένοι» τοῦ Ταγκό-
πουλου, ἡ γενναία φλόγα τοῦ «Νουμά» καὶ ὁ συμβολισ-
τικὸς ἐκλεχτισμὸς τῶν «Παναθηναίων». Τὸ συμπέρασμα
μας γιὰ σήμερον εἶναι πῶς ἡ σύγχρονη λογοτεχνία ἀνέχει,
θέλουμε δὲ θέλουμε, στοὺς δημοτικιστὰς».

D. ASTEROTIS

ΕΣ ΒΑΛΒΗΝ

Ἐπεὶ τοι, Βάλβα τενεκεῦ, καλῶς ποιῶν ξυγγραφέας,
χαρτίῳ χρησάσθαι λεπτῷ εἶπε τοῖς τυπογράφοις.

ΣΑΡΑΦΗΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

«ΔΙΧΩΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ»

(Ζ. Φυτίλη. Δράμα σὲ τρεῖς πράξεις μὲ πρόλογον καὶ ἐπί-
λογον. Φωκιάστηκε ἐν τῇ Πόλῃ, τυπώθηκε ἐν τῇ Ἀθῇνᾳ τὸν
Ἀπρίλιον τοῦ 1905).

Πρῶτα πρῶτα ὁ κ. Ζ. Φυτίλης ἐν τῷ καινουργίῳ
δράματι τοῦ στάθηκε πολὺ τυχερὸς ἐν τῷ τίτλῳ. Τὰ
δύο ἄλλα δράματά του, «Μητέρα καὶ κόρη» καὶ
«Τὸ ἔκθετον», δὲν μπορούνε νὰ καμαρώνουν καὶ τόσο
γιὰ τοὺς τίτλους τους, ποὺ ταιριάζουν περισσύτερον
σὲ ρομάντζο τῆς ρουτίνας παρὰ σὲ δράμα μὲ κά-
ποιες ἀξιώσεις. Στὸ τρίτον ὅμως δράμα του, τὸ και-
νούργιον, ὁ τίτλος, καλὸφρονος κράχτης, σαγηνεύει τὸν
ἀναγνώστη ποὺ ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸν ὁμορφὸν τίτλον
καὶ προχωρῶντας ἐν τῇ μελέτῃ τοῦ δράματος βρί-
σκει πῶς ὁ συγγραφέας του, ἐξὸν ἀπὸ τὸν τίτλον, ἔχει
καὶ ἄλλους λόγους νὰ καυχῆται γιὰ τὸ ἔργον του.

Δυὸ φορές τὸ μελέτησα μὲ προσοχὴ τὸ «Δίχως
ἀκρογιαλὴν» μὰ πολλὰς φορές κατόπι τὸ συλλογί-
στηκα. Δὲν εἶναι δράμα ποὺ διαβάζεται γιὰ νὰ ξε-
χαστεῖ. Εἶναι ἀπὸ τὰ δράματα ἐκεῖνα, τὰ διαλε-
χτά, ποὺ ὄχι μόνον γιὰ τὴν ξεχωριστὴν τεχνολογίαν
τους, ἀλλὰ περισσύτερον γιὰ τὴν κεντρικὴν ἰδέαν τους,
τὴν ψυχὴν τους τὸ leit motive καθὼς λένε οἱ Φράγ-
γοι) τραβᾶνε ὁλοῦσα ἐν τῷ μυαλῷ καὶ θρονιάζονται
κεῖ μέσα μὲ δικαιώματα κατακτητῆ καὶ τύραννου.
Θεὸς καὶ θεὸς θὰν τὸ θυμηθεῖς τὸ δράμα, θὰν τὸ
συζητήσῃς μοναχός σου, θὰν ἀναλύσῃς. Σοῦ ἐπι-
βάλλεται. Ἄν τὸ δεῖς καὶ ἐν τῷ θεάτρῳ, ἡ ἐπιβολὴ
θὰν ἀκόμα πρὸς δυνατὴν, καὶ ἔτσι καὶ ἡ ζωὴ τοῦ πρὸς
πολύχρονον ἐν τῇ σκέψῃ σου.

Τὸ βιβλίον τὸ κλεισάει καὶ δὲ θὰν τὸ ξανανοῖξῃς.
Οὔτε τώρα ποὺ γράφω. Μπορεῖ ἀργότερον νὰ θελήσω
νὰν τὸ ξαναδιαβάσω, δὲν ξέρω, μὰ γιὰ τὴν ὥραν δὲ τοῦ

χρειάζεται. Ὁ, τι ἀρπαξάει ἀπ' αὐτὸς τίς δύο φορές
ποὺ τὸ μελέτησα, μὲ φτάνει. Μπορεῖ νὰ μὴν καλο-
θυμοῦμαι τὰ ὄνόματα, οὔτε ὅλες τίς σκηνές, οὔτε
μερικοὺς λεπτομέρειας, μὰ δὲν ἔχει νὰ κάνει τίποτα.
Τίς λεπτομέρειες θὰν τίς προσέξῃς αὔριο ὁ κριτογράφος
ποὺ θὰ φιλοσοφικῶς τὸ ἔργο γιὰ νὰ ξεχωρίσῃ
τὰ σκηνὰ ἀπὸ τὰ καλὰ. Δὲν καταπιάνομαι τίτλα
δουλιὰ τῇ βαριέμῃ. Μ' ἀρέσει, δὲ μ' ἀρέσει, ξέρω
νὰ πῶ, καὶ τὸ δράμα τοῦ κ. Φυτίλη μ' ἔρεσε πολὺ.

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ μὲ δύο λόγια. Ὁ ζωγράφος
Λουκάς παντρεύτηκε τὴ Σμαράγδα ἀπὸ ἀγάπην.
Εἶδε ὅμως πῶς ὁ γάμος σκοτώνει τὸν ἔρωτα (μιὰ
θεωρία καὶ αὕτη ποὺ συγχολοῦνται, μὰ ποὺ σηκώνει
καὶ συζήτησιν) καὶ ἐπειδὴ ὁ ἔρωτας τοῦ χρειάζονταν
γιὰ νὰν τοῦ δυνάμει τὴν ἀγάπην ἐν τῇ δουλίᾳ του,
ζήτησε νὰ βρεῖ ἐν τῇ ἀγκαλίᾳ μιανῆς ὁμορφῆς, μὰ
ἐξαιτίας τῆς καὶ λαφρόμυαλης γυναίκας, τῆς Ἀλε-
ξάντρας, τὴν δυνάμει αὐτῇ.

Εἶναι μερικοὶ ποὺ ὅλα τὰ ἐπιτρέπουν ἐν τῇ καλλι-
τέχνῃ. Ὁ καλλιτέχνης μπορεῖ καὶ νὰ ἐγκληματίσῃ
ἀκόμα, ὅταν αὐτὸ τὸ κάνει γιὰ τὴν τέχνην του, ἀπὸ
ἀνάγκην τῆς τέχνης, νὰ ποῦμε. Διαβάζω κάποτε
πῶς ἕνας ζωγράφος τῆς Ἀναγέννησης σταύρωσε ζων-
τανὸν ἄνθρωπον γιὰ νὰ χεῖ μὲ προστά τοῦ ζωντανῆ ἀνα-
παράστασιν τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ.
Τὸ διαβάσα καὶ δὲν ἐφρίξα. Θάμασα μοναχῇ. Τὸ
ἴδιον αἶσθημα δοκίμασα διαβάζοντας τελευταῖα ἐν
«Νουμά» καὶ τὸ μεγαλοφρόνιστον καὶ περισσύτερον
«Ἀπελλῆ» τοῦ κ. Κ. Θεοτόκη. Ὅταν ὁ Ἀπελλῆς,
θυσιάζοντας καὶ ἔρωτα καὶ οἶκτον καὶ κάθε ἕλλον ἀν-
θρώπινον αἶσθημα, ἐν τῇ Τέχνῃ διατάζει νὰ λυσοδέ-
σουεν ζωντανὸν τὸ Διονυσόδωρον ἀπάνου ἐν τῷ βράχῳ
καὶ νὰν τὸν τυραννήσουεν, γιὰ νὰ χεῖ ἐν τῇ προστά
τοῦ ζωντανῆ τοῦ μαρτυρίου τοῦ Προμηθέως, σοῦ γεν-
νάει τὸ θαμνασμὸν καὶ ὄχι τὴν ἀγανάκτησιν χειροκρο-
τεῖς, μέσα ἐν τῇ γραμμῇ αὐτῇ τίς γιομάτες ἀπὸ με-
γαλῆς καὶ φρίκης, τὸν τεχνίτην καὶ δὲν ξεχωρίζεις
καθόλου τὸν ἄκαρδον κακοῦργον. Ὅχι μόνον ἕνα Διο-
νυσόδωρον, μὰ καὶ χίλιους, λές, εἶχε κάθε δικαίωμα
νὰ θυσιάσῃ ὁ μέγας ζωγράφος γιὰ νὰ χρησάσῃ
ἐν τῇ εὐγενικῇ δίδῃ τῆς καλλιτεχνικῆς ψυχῆς του.

Δὲ λές τὸ ἴδιον καὶ γιὰ τὸ Λουκά τοῦ κ. Φυ-
τίλη. Ὁ Λουκάς μπορεῖ νὰ φτιάξῃ ὁμορφῆς εἰκόνες,
μὰ καλλιτεχνικὴ ψυχὴ δὲν ἔχει, ἀληθινὸς καλλι-
τέχνης δὲν εἶναι. Ἄν εἶταν τέτοιος, ἡ ἀγγελικὴ ἀ-
φοσίωσις τῆς γυναίκας του, τῆς Σμαράγδας, ἡ βαθιὰ
ἀγάπην τῆς, τὸ «μέσα πλοῦτος» ποὺ ἀναδίνεται ἀπὸ
κάθε πράξιν καὶ ἀπὸ κάθε λόγον τῆς, θὰ τὸν κάναν
νὰ ζητήσῃ τὴν κινήτραν δυνάμει τῆς τέχνης ἐν τῇ γυ-
ναίκα του καὶ νὰ βρεῖ τὴν ἐμπνευστὴν ἐν τῇ ψυχῇ
τῆς. Μὰ ὁ κ. Φυτίλης τὸν ἥρωά του τὸν ζωγράφον
ἐν τῇ περισσύτερον ἄνθρωπον — μερικοὺς φορές καὶ
λίγον ἀνόητον — καὶ λιγότερον καλλιτέχνην. Μπορεῖ νὰν
τὸ κάνει καὶ ἐπίτηδες, καὶ ἔτσι ἐλπίζω, γιὰ τὴν ἀ-
ληθινὴν καλλιτέχνην γιὰ ἥρωα τὸ δράμα τοῦ δὲ θὰ
καλοστεκούτανε ἴσαμε τὸ τέλος. Θὰ τέλειον ἐν τῇ
δεύτερῃ πράξῃ ὅταν ἡ γυναίκα του ἀνανοῖγει τὴν
καρδίαν τῆς, ἡ καλύτερα καὶ σωστότερα ὅταν τοῦ
ἀπλώνει κατὰ τὰ πόδια του τοὺς ἀξέτιμους
θησαυροὺς τῆς ψυχῆς τῆς, σὰ νὰ τοῦ λέει: «Κοιμή-
ταισέ τινες ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ἀπὸ δική σου εἶναι,
εὐτύχησε μὲ τὸ μαρτύριόν μου, ἀπὸ σὲ ζεῖ αὐτό,
ἀγάπα τὴν Ἀλεξάντρα ἀπὸ τὴν ἀγάπην τῆς σοῦ εἶναι
ἀπαραίτητη γιὰ τὴν τέχνην σου, μὰ μὴ πάψεις νὰ
μ' ἀγαπᾷς καὶ μένα τὴ φτωχή!»

Ἄν εἶταν ἀληθινὸς καλλιτέχνης ὁ Λουκάς ἄλλο
ἀπ' αὐτὸ δὲ θὰ ζητοῦσε. Εἶναι τόσο σπάνια ἡ
τυφλὴ ἀφοσίωσις σήμερον ποὺ καὶ καλλιτέχνη ἀκό-
μα μπορεῖ νὰ συγκινήσῃ καὶ νὰ ἐνθουσιάσῃ. Ὁ

Κατόπι ὁ συγγραφέας τοῦ ἄρθρου κάνει μιὰ σύντομην ἀνα-